

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

2. Skal EØF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 (nu artikel 39, stk. 2, EF og artikel 42 EF) og forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning, hvorefter det — foruden at forsikringsbegivenheden skal være en følge af en arbejdsulykke — yderligere er en betingelse for, at karenstiden bortfalder for en ydelse, der følger af forsikringsbegivenheden nedsat arbejdsdygtighed, at forsikringsbegivenheden er indtrådt hos en person, der er lovpligtigt forsikret i en pensionsforsikring i henhold til den (østrigske) Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG) eller i en anden (østrigsk) lovpligtig forbundsforsikringslov, eller hos en person, der er frivilligt forsikret ifølge § 19a i den (østrigske) Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG), således at arbejdsulykker under beskæftigelse i andre medlemsstater ikke er omfattet?
3. Skal EØF-traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 51 (nu artikel 39, stk. 2, EF og artikel 42 EF) fortolkes således, at de er til hinder for såvel artikel 9a i forordning (EØF) nr. 1408/71 som en national ordning, der helt generelt udelukker en forlængelse af referenceperioden for at oppebære en pension, eller som begrænser den til den situation, hvor der er ret til pension fra den lovpligtige ulykkesforsikring i den pågældende medlemsstat?

(¹) EFT 1971 II, s. 366.

(²) EFT 1983 L 230, s. 6.

(³) EFT 1992 L 136, s. 28.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. juli 2000 af Republikken Østrigs Oberster Gerichtshof i sagen Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH mod Kurt Gräbner

(Sag C-294/00)

(2000/C 285/06)

Ved kendelse afsagt den 13. juli 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. juli 2000, har Republikken Østrigs Oberster Gerichtshof i sagen Deutsche Paracelsus Schulen für Naturheilverfahren GmbH mod Kurt Gräbner forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Kan en medlemsstat fortsat — navnlig efter udstedelsen af andet generelle anerkendelsesdirektiv 92/51/EØF(¹) — bestemme, at paramedicinsk virksomhed, som f.eks. virksomhed som heilpraktiker ifølge den tyske Heilpraktikergesetz, RGl I 251/1939, i den gældende affattelse, skal være forbeholdt personer, der er indehavere af et eksamensbevis som læge, eller er især artikel 43 EF (tidligere EF-traktatens artikel 52) om etableringsfriheden og artikel 50 EF (tidligere EF-traktatens artikel 60) om fri udveksling af tjenesteydelser nu til hinder herfor?

Er de nævnte fællesskabsretlige regler til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter uddannelsen til forskellige former for virksomhed, som er reguleret af retsforskrifter på sundhedsvæsenets område, er forbeholdt de hertil bestemte institutioner, og hvorefter det er forbudt andre personer eller institutioner at tilbyde eller formidle sådanne uddannelser og at reklamere for dem, selv om denne uddannelse kun vedrører delområder af lægegeringen?

(¹) EFT L 209, 1992, s. 25.

Sag anlagt den 1. august 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-295/00)

(2000/C 285/07)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. august 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommission for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traverso og Bernard Mongin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 4055/86(¹) af 22. december 1986 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og tredjelande, idet Den Italienske Republik opretholder en afgift for passagerer, der går om bord på skibe eller fra borde i Genova, Napoli og Trieste's havne, når passagererne kommer fra eller rejser til havne i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, mens en sådan afgift ikke opkræves, såfremt der er tale om transport mellem to havne, der er beliggende på det nationale område.

- b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 og T-23/98, ophæves i det hele.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 32, litra d), i den italienske lov nr. 82/1963 opkræves der en afgift for passagerer, der går om bord i skibe eller fra borde i Genova, Napoli og Trieste's havne, såfremt passagererne kommer fra havne i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, mens en sådan afgift ikke opkræves, såfremt der er tale om transport mellem to havne, der er beliggende på det nationale område.

Denne åbenbare afgiftsmæssige forskel har afgørende betydning for de berørte erhvervsdrivendes udøvelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser og er således en åbenbar begrænsning af den fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport af passagerer, hvilket er forbudt i henhold til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 4055/86.

(¹) EFT L 378 af 31.12.1986, s. 1.

Appel iværksat den 3. august 2000 af Den Italienske Republik til prøvelse af dom afsagt den 15. juni 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 og T-23/98, Mauro Alzetta m.fl., støtte af Den Italienske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-298/00 P)

(2000/C 285/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. august 2000 iværksat appel af Den Italienske Republik ved professor Umberto Leanza, som befuldmægtiget, bistået af statens advokat, Giacomo Aiello, og med valgt adresse i Luxembourg på Italiens Ambassade, 5, rue Marie-Adélaïde, til prøvelse af dom afsagt den 15. juni 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 og T-23/98, Mauro Alzetta m.fl., støttet af Den Italienske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Den Italienske Republik har nedlagt følgende påstande:

1. Den af Retten i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) afsagte dom af 15. juni 2000 i de forenede sager

2. Subsidiært ophæves dommen, for så vidt som det heri bestemmes, at den ydede støtte skal tilbagesøges, med tillæg af renter.
3. Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den Italienske Republik har for det første anført, at Retten i dommen fejlagtigt har kvalificeret støtten som »ny« støtte, og at dommen ikke er tilstrækkeligt begrundet. Den støtte, regionen Friuli Venezia Giulia har ydet, er fastsat i love af 1981 og 1985, og kan ikke betragtes som »ny« støtte, selv om den tidsmæssigt ligger efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 1018/68 (¹), hvorved de pågældende aktiviteter blev åbnet for konkurrence, idet sektoren for international godstransport ad landevej endnu ikke kunne betragtes som fuldstændig liberaliseret. Endvidere har den pågældende støtte ikke påvirket samhandelen inden for Fællesskabet og ikke fordrejet konkurrencen, og på dette punkt er Rettens dom ikke tilstrækkeligt begrundet.

For det andet er der tale om tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning og af princippet om ret og billighed. Rettens dom, hvorved det pålægges Italien at tilbageføre støtten til international transport med virkning fra den 1. juli 1990, er en tilsidesættelse af ovennævnte principper, navnlig fordi Kommissionen først indledte den administrative procedure i november 1995. En gennemførelse af beslutningen vil ifølge Den Italienske Republik også have alvorlige beskæftigelsesmæssige og sociale konsekvenser.

(¹) JO L 175 af 23.7.1968, s. 13.

Sag anlagt den 7. august 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-302/00)

(2000/C 285/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. august 2000 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen